

Compagnie3637

PERSDOSSIER

Où les hommes mourraient
encore

Theater tussen 4 planken

Door Catherine MAKEREEL

Le Soir

Gepubliceerd op 24 mei 2011

We weten allemaal dat Jean Genet het theater wilde opstellen tussen de begraafplaatsen, tussen de doden, in de stilte van deze plek die tussen twee werelden balanceert.

Vandaag bewandelen Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola dezelfde weg, maar in omgekeerde richting. Ze brengen de dood naar het podium. Ze belichten het kerkhof tussen vier planken, die van het Théâtre Marni. Sterven rijmt hier met vormgeven, om een overvloedige, boeiende visuele materie te verwerken.

Het taboe doorbroken

Où les hommes mourraient encore vertrekt van de idee dat de mens – die deze tragedie keer op keer heeft beleefd – weet dat er een scène is waaraan hij niet kan ontsnappen. Die van zijn eigen dood.

In onze huidige tijdsgeest duwen we de dood systematisch naar de achtergrond. We praten er niet over. Deze voorstelling vertelt, verfijnt, vertrappelt en verzint ... in een vrolijke poging om het taboe dapper te doorbreken. Met de hulp van drie onweerstaanbare acteurs (Muriel Legrand, Marine Bestel en Francesco Italiano) geeft Pietje de Dood mokerslagen met vreemde, lukrake beelden. Zoals het een overlijdensritueel betaamt, staat het zwart centraal, maar niet zonder slag of stoot.

Een levendig stuk

Het (scherm)licht brandt op een zee van as, een fantastisch speelveld voor de acteurs die, een uur lang, vastberaden zijn te sterven. Zwarte humor, absoluut.

In het midden van het verbrande toneel staat een hut. Uit deze gehavende, verdwaalde, spookachtige 'strandcabine' duiken de acteurs op ... Doodse gezichten, maar zeer levendig en zelfs surrealistisch gebracht.

Op muziek à la Emir Kusturica, en op dezelfde tragikomische manier, proberen de acteurs zichzelf te verdrinken. Ze stappen de denkbeeldige doodskisten af, stellen een nieuwe manier van condoleren voor en bedenken de somberst mogelijke sterfscènes.

Dode zeemeeuwen op het podium

Alles quasi zonder woorden. Telkens wanneer het donker wordt, zoals zo veel beelden van het niets, botsen we op een steeds onverwachter en soms enigmatische tafereel, zoals Anna Pavlova naar voren bracht in haar *Mort du Cygne*, terwijl de dode zeemeeuwen met een plof op de grond vallen.

We houden de spanning er nog in voor de rest, waarvan enkele passages nog wat strakker zouden mogen, maar waarvan het geheel bulkt van de inventiviteit. Een knappe voorstelling, waar je met een bloedend hart afscheid van neemt.

Waar de mensen nog sterven

Door Adrienne NIZET

Mosquito

Gepubliceerd op 24 mei 2011

Op de scène van het Labo, in het Théâtre Marni, doen twee vrouwen en één man alsof ze dood zijn. Ze houden op met ademen, ze dompelen hun hoofd onder in een emmer water of schieten op elkaar. Tevergeefs. In dit vergeten gat waar ze leven, sterft niemand meer.

De dood is een absoluut verzinsel geworden. Ze fantaseren, ze dromen over begrafenissen en begrafenisstoeten. Ze maken bloemenkransen voor het geval dat. En ze hopen ongeduldig dat ze toch ooit zullen sterven.

Deze bijzonder visuele eerste creatie van Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola onthult een uniek universum en een heerlijke heldhaftigheid. Zelfs als je soms de draad van hun verbeelding verliest, zorgen de fascinerende schoonheid van de setting (Aurélie Deloche) en de drie acteurs (Marine Bestel, Muriel Legrand, Francesco Italiano) – nu eens clowns dan weer dichters – ervoor dat je je geen seconde verveelt. Een bijzonder artistiek stuk, waar wij graag getuige van waren.

> Tot 28/5, 20 uur. Théâtre Marni, de Vergniesstraat 25, 1050 Brussel. Van 8 à 10 euro, artikel 27. Tel. 02 639 09 82, www.theatremarni.com

Toneel

En u? Hoe zal u sterven?

Door Nicolas NAIZY

Metro

Gepubliceerd in mei 2011

Religies en tradities schrijven ons voor dat we de dood op een afstand moeten houden. Sophie Linsmaux en Aurelio Mergola smoren die premissen echter in de kiem. Geen tranendal, maar een komische opzet. Op een groot podium bezaaid met assen laten drie 'inheemse' acteurs hun hut dwalen. Nu eens trotseren ze de dood in stille sketches, dan weer laten ze alle mogelijke steunbetuigingen de revue passeren. Een getalenteerd gezelschap met een frisse en creatieve kijk op de dingen. Nog tot 28 mei in het Théâtre Marni.